

Vanda Rozenbergová

SPOLOČNÝ
NOČNÝ
MIER

Spoločný
nočný mier

Vanda Rozenbergová

Spoločný
nočný mier

slovar

Tento projekt z verejných zdrojov podporil

U. **fond
na podporu
umenia**

Text © Vanda Rozenbergová 2020

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2020

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného, alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-4748-7

Vodný tok sa volá Petruška. Nad hladinou lietajú čajky smejivé.

„Zabil by si aj túto čajku, keby bolo treba,“ hádžem na hladinu omrvinky.

Čajky ich nevidia. Čakajú na ryby.

„Si arogantná. Bezočivá.“

„Zabil by si čajku? Povedz.“

„Nechci odo mňa nemožné. Pravdaže áno. Ak by išlo o tvoj hlad, o bezvýchodiskovú situáciu, áno, zabil by som čajku. Nie som citlivý, nemám žiadne duševné stavy. Len to svoje rácio.“

„Klameš. Zdanlivo si chtivý chlapstva, zdanlivo bažíš po živote, zemitý a odolný, ale v skutočnosti už nevládzeš ani dýchať, otec.“

Voda je plytká, týždne nepršalo. V horúčave sa vynorí kapří chvost, ale kapor je pre čajku priveľký. Sedíme pod stromom. Trisťan spí na boku, s vykrútenou hlavou.

„Zabil by som ju, aj holými rukami. Obaril, ošklbal a vypitval. Povaril a potom upiekol, ak by bolo na čom. Pretože zabíjať čajky by prišlo na rad, až keby sme už nemali ani strechu nad hlavou, Vanesa.“

I.

hebká

„Pôvodne som sa mal volať Thor,“ zadíva sa Ochmolekovi do očí, na stole je jedno pivo, jeden čapovaný hroznový nápoj a popolník. Ochmolek sa neopýta, prečo sa Klenotník nevolá Thor. Nie je si ani istý, či pozná Klenotníkovu krstné meno, každý ho volá len Klenotník.

„Keď v októbri 1984 Demján a Psočka vystúpili na Mount Everest, mama dala mne a bratovi ospravedlnenku do školy. Potom až do Vianoc nosila na rukáve čiernu pásku, normálne, aj do roboty, kvôli tomu Psočkovi, keď sa zabil. Obdivovala dobrodruhov, ona už ako decko spávala vonku – v lete aj v zime, aj v mraze, pretože čítala Amundsenov životopis a aj on spával vonku. Chystal sa na svoju misiu.“

Ochmolek si len pri pomyslení na Klenotníkovu, údajne vonku spiacu matku, uvedomí, aké mal odjakživa šťastie na rodinu, a keby bol býval chcel spať vonku, otec by ho vytrepal palicou do fazule a poslal do posteľe.

„Môj brat sa volá podľa Konkolskeho, Richard. Narodil sa v roku 1961, a vtedy sa Walsh s Piccardom ponorili na dno

Mariánskej priekopy, len-len že sa nevolal Don, podľa Walsha. Vieš, koho myslím?“

Nie je za každú cenu dôležité pregígať tekutý chlieb vo dvojici, Ochmolek by Klenotníkovu prítomnosť oželel, ale nevie, ako mu to povedať, tak sa naňho len nepozerá. No uši vedia. Dvíha zrak od pohára, každú chvíľu by mal prísť Demeter.

Ochmolek ráno videl, že nad mestom preleteli husi. „Ako si priskoro,“ povedala Katarína, „ale oni nevedia, koľkého je,“ usmiala sa. Katarína je dobrá žena, dobre pečie a po večeroch robí figúrky zo slamy. Bola aj na kurze, „môžem byť majsterka ľudovej remeselnej výroby,“ teší sa, veľmi ju to baví. Ochmolek si vždy spomenie na slamenú rohož, čo si ju pred dvadsiatimi rokmi natiahli na Korfu pomedzi dve skaly, bokom od ľudí. Odtrhla ich od seba až delegátka zájazdu, že treba ísť na olovrant, lebo je v cene.

Napije sa piva, len glg, Ochmolek sem chodí pracovať, a nie počúvať kázania o svete. Ale Klenotník reční a nenechá človeka, aby si sám porozmýšľal, o čom sa mu žiada.

„Walsh a Piccard, hm?“ dobiezda Klenotník.

„Neviem, koho myslíš.“

„Ale Mariánsku priekopu hádam poznáš?“

„Nepoznám.“

„Nečítal si ani Orgovánový vzduch? A film Posledný riadok, ten si videl?“

„Nevidel. A ani vzduch som nečítal. Prelistujem si noviny a sem-tam si pozriem komédiu. Ja si potrebujem pri takýchto kultúrnych veciach oddýchnuť, vieš ako.“ Manželia Ochmolekovi si predplácajú Pestrý týždeň a ich syn Alexej sleduje iné témy. On je umelec. Má svoj svet. To je jasné.

„Oddýchnuť!“ Klenotník očervenie, privrie oči. „Oddýchnuť! Nikto nechce rozmyšľať! Tak kurva oddychujte! Oddychujte! A naučte oddychovať aj svoje deti. Nech sme sprostí všetci, koľko nás je!“

Klenotník si chvejúcou sa rukou zapáli cigaretu – nefajčí, ale Anton od vedľajšieho stola natiahne ruku a podá mu škatuľku s daltonkami. Konečne vchádza Demeter.

Prisadne si k Ochmolekovi a Klenotníkovi, Ikiko už nesie jedno malé rezané a pohár vody.

„Je to najhlbšie miesto na planéte, tá Mariánska priekopa,“ Klenotník vyfúkne dym. „Walsh sa tam ponoril, aj s tým druhým, v guľatom batyskafe. Mojej mame Agnese vtedy nedovolili, aby sa dieťa volalo po americky, Don. Otec chcel vraj presadiť myšlienku, že ho teda pomenujú podľa ruského veľtoku, to je tiež Don, ale neuverili mu. Tak sa volá Richard, po Konkolskom, aj to je západniarske meno, ale Konkolski bol Poliak – a slávny. Škoda, že ja sa nevolám Thor, ako som sa mal...“

Demeter sa usmieva. Nie je to úsmev, keď treba preklenúť mlčanie, jeho veselosť reaguje na kontúry bytosti, čo sa tu premieňa vo svetle, hlce ju pohľadom, škriabe sa po zápästí a Klenotníka neberie do úvahy. Chodí sem kvôli Ikiko.

„Aj keď trénovala pobyt v chlade podľa Amundsena, nevie ti ani plávať tá moja mama,“ pokračuje Klenotník v debate. „Pokiaľ ide o hory, nebola ďalej ako na chodníku ku krmelcu pod Hájom. Nejazdila na bicykli ani na aute. Bola členkou Klubu čitateľov dobrodružnej literatúry, Klubu priateľov horolezectva, Klubu priateľov odeského námorníctva a Zväzu československo-sovietskeho priateľstva. Mala čitateľské preukazy všetkých knižníc v kraji. Lákal ju život na hrane, rozumieš, pustatina, šíry

oceán, predstava života na bárke v Pacifiku aj na meteorologickej stanici na Južnom póle. Keď čítala 365 dní na kryhe, plakala. Čítali ste to?“

„Nečítali,“ odvetí Ochmolek. Je to naňho priveľa, aj teplo vonku, aj batyskafy, mená, čísla, národnosti... koho to zaujíma?

„To vďaka nej som taký.“

„... múdry,“ doplní Demeter, zrakom zavadí o Ochmolekov pohľad. Demeter vie, o čom Klenotník rozpráva, ale nezaujíma ho to.

„Čiže, mal som sa volať Thor.“

Klenotník nechodieval do svätostánku často. Naposledy si objednal utopence, a keď mu ich Ikiko priniesla, neboli také kyslé, ako si predstavoval. Otvorili ďalšiu fľašu, tie boli ešte menej kyslé. Viktor – majiteľ podniku, je viac-menej mlčky, väčšinou sústredený a pohotový, vždy v bielej košeli s čiernou zásterou okolo pásu, no ako tak stál pred Klenotníkom, a ten asertívne trval na otvorení ďalšej fľaše s utopencami, lákala ho predstava povedať mu, že tieto utopence nikdy nebudú také kyslé ako tá hnusná kyslá arabica, čo predáva na tony. Pretože Klenotník obchoduje s kávou. Má sklad aj pražiareň. Je šikovný, vedomostne rozhladený, scestovaný, sčítaný, nekričí, nepáchne ani nemliaska pri jedení, a predsa si jeho spoločnosť vyberajú len tí, čo si už nemajú kam sadnúť.

„Ja ti rozumiem,“ hovorí Klenotníkovi Demeter. „Ty a tvoja matka máte medzi sebou niečo absolútne dôverné, cestuješ a celkovo žiješ inak ako my ostatní, čo nevieme, kto je Thor, ale toto je iba krčma. Náš svätostánok. Naša radosť. Niekedy treba sám sebe povedať: drž hubu. Aj ja si každé ráno hovorím, ako to natriem svojim príbuzným, ľuďom v tomto meste, ukážem celej ulici, kto som, celému svetu... ale hneď ďalší deň prele-

žím v posteli a tisícročný život, čo bol predom mnou, zmizne. Je vo mne len pomaly zjedená konzerva lančmítu s jedným rožkom. Taký som. Vieš to pochopiť?“ veselo capne Klenotníka po ramene.

Po vstupe do svätostánku vidíš na pravej strane dva stoly, každý pre štyroch, potom je výčapný pult, za ním v užšom priestore ďalšie dva stoly pre štyroch a potom tri dlhé pre šesť až osem osôb. Nad prostredným dlhým stolom je televízor. V tento deň, siedmeho septembra o pol desiatej dopoludnia nášho času, spadlo kdesi nad ruskou tajgou lietadlo a sošesťdesiatštyri mŕtvych ľudí je rozmetaných v nedozierne.

V miestnosti je ticho. Počúvajú.

„Trvám na tom, že lietanie je najbezpečnejší druh dopravy,“ ozve sa Klenotník. „Ale letecká doprava nás ožobračuje ako žiadna iná, to vidí aj slepý,“ pokračuje. Na ľavej ruke nosí kompas. Ostatní trafia do svätostánku normálne.

„Ja by som aj letel, ale nemám kam,“ odvetí Demeter.

„Tie kontroly, čo nás majú ochrániť od teroristického útoku, sú výborný ťah, hlavne pre dodávateľov balenej vody a trvanlivých bagiet. Kedy si letel naposledy?“ pýta sa Klenotník.

„Prvý raz a zatiaľ aj naposledy som letel v deväťdesiatom štvrtom do Trondheimu. Ako člen delegácie družobného mesta.“

„Tak to si mal šťastie. Ešte si si užil let. Teraz z teba pri kontrole vytrepú aj slamu z minulého leta, dajú ťa do ponožiek, a ak vyzeráš podozrivo, tak aj do trenírok, a zoberú ti jedlo a vodu, aby si si takú istú mohol hneď o meter ďalej kúpiť, akurát že za dvojnásobok. Tomu hovorím letecký biznis. Ženú ťa tam ako dobytok, hulákajú a tých zmorených ľudí nechajú stáť

s topánkami v plastovej debničke ako žobrákov. Akože nás chránia. Majú pech, lebo mňa to neodradí. Ja ich vždy dobehnem, vodu si do prázdnej fľaše naberiem po kontrole na záchode.“

„A kde sa ti to pozdáva najviac?“ rezignuje Demeter.

„V Amerike, kamarát, v Amerike.“

„Aha. Škoda, že nie v Trondheime, lebo vieš ako – tam som bol. Mohli sme sa porozprávať. Pre mňa je letisko neznámy terén. Za dvadsaťpäť rokov sa toho iste veľa zmenilo.“

„Zmenilo aj nezmenilo, lietadlá padajú stále. No v porovnaní s autami sú to nepatrné straty. Koho zaujíma príbeh jednotlivca, ktorý sedel v tom lietadle, veď je to všedná vec. O nehode pri Malackách z minulého týždňa sa tiež nepíše a nerozpráva, pritom sa tam zabila babka s vnukom.“

„Píše sa o nich,“ povie Demeter a vstane od stola. „Idem objednať,“ obíde stoličky a cestou stisne Ochmoleka za rameno.

Klenotníka po každom výlete pozývajú do kultúrneho domu, aby v Dolnom Vale urobil prezentáciu o svojej ceste, dal ľuďom nejaké tipy na dobré ubytovanie v Narviku (Grónsko) či vystríhal ich pred istými druhmi medúz v Indickom oceáne. Človek si neuvedomí, s kým sa zhovára, kým nepríde reč na Irán, Irak, Honolulu či Južné Laponsko. Na plagátiku k udalosti v kultúrnom dome bolo pri predchádzajúcich besedách napísané cestovateľ Jaroslav Čížik, ale pri poslednej besede tam už bolo dobrodruh. Keby sa nebol narodil do socialistického režimu, kompletný oznam by znel: Dnes prednáša dobrodruh Thor Čížik.

„Ten Klenotník, on má toľko peňazí?“ pýta sa Ikiko, zatiaľ čo sa Demeter opiera o pult a čaká na pivo.

„Hovorí, že má. Vystatuje sa, že za každých okolností je najpracovitejší človek v miestnosti, ale konkrétne v tejto to nie je žiadna rarita, pravda.“

„A vy? Vy kde pracujete?“ Ikiko zakloní hlavu, keď sa usmeje, jej úzke oči zašuštia, horné a dolné mihalnice sa spoja. Demeter si pravačkou nenápadne stisne zápästie druhej ruky.

„Viete, Ikiko, ja nepracujem. Netvrdím, že som samotár, ale netešil som sa z pobytu v kolektíve a samostatnými úlohami ma nikdy nepoverili. Bol som chemik. Teraz čítam staré knihy a učím sa naspamäť básničky. Chodím na ryby a sem, a to je všetko. Niektorí ľudia sa domnievajú, že otázka bohatstva je pre muža najdôležitejšia. Myslí si to aj moja žena.“

„Aké básničky?“

„Napríklad Havran. To je moja obľúbená. Americká. Vyšla v mnohých prekladoch a každý je niečím iný. Rád porovnávam a skúmam tie verše. Inak, stačí mi, že ráno z okna vidím čajky nad jazerom, a hneď som vďačný za to, že vás poznám, Ikiko.“

„Mám s nimi niečo spoločné?“

Ikiko má naložený podnos, odchádza.

„Muž má budovať, vytvárať, rozširovať... pozrite sa,“ hodí plecom k miestnosti Demeter, len čo sa ona vráti. „Ochmolek a Klenotník, tí sú za vodou. Ja by som tiež rád lietal kade-tade, ale nikdy som nevedel robiť biznis. Oni to vedia. Som lenivý, oni nie. Dvadsať rokov som vážil modrú skalicu v Petriho miskách. Dúfal som, že budem dobrý rybár alebo turista. Poplatil som všetky známky, aj tam, aj tam, rybu som nechytiteľ a pri letnom výstupe na Vysokú som lakťom zadrel do načatého kameňa. Odštiepila sa skalka a lezkyni podo mnou to rozbilo hlavu. Chvalabohu, mala prilbu, ale aj tak. Za ten svet nedokážem urobiť niekoľko šikovných ťahov, zobrať si pôžičku

na rozbeh, a najmä nájsť diery na trhu. Nad jedným projektom som kedysi špekuloval, ale neviem, ako by sa dal zrealizovať.“

„Počkajte ma ešte,“ povie, opäť zmizne s podnosom plným piva a jedným pohárom hroznového nápoja.

„Aký to bol projekt?“ je naspäť. Teraz bude chvíľu pokoj. Všetky hlavy sú otočené k obrazovke, na spravodajskom kanáli ukazujú príbuzných, ktorí čakajú na letisku.

„Máte obe nohy rovnaké?“ opýta sa Demeter, a hneď si aj odpovie. „Nemáte.“

Demeter nikdy nikomu nepovedal o svojej myšlienke, o nápade ponúknuť ľuďom možnosť kúpiť si každú topánku inej veľkosti.

„Nikto nemá obidve nohy rovnaké, Ikiko. Ani oči nemáme v navlas rovnakej výške, ani prsty na rukách, na nohách, ani uši nie sú rovnaké... polovice našich tiel nie sú totožné. Vychádzajúc z tohto faktu som uvažoval o tom, žeby sme si mali mať možnosť kúpiť pár topánok, ale každú inej veľkosti. Moja dcéra Blanka vždy uprednostní praktickú povahu vecí a kúpi si topánky, ktoré sú väčšie, prispôsobí sa tej väčšej nohe, je to logické, ale pre mňa nepochopiteľné, viete... ona je trochu chlap. Nemal by som tak o dcére, ale je zvláštna.“

Súdny človek sa nikdy nevyjadruje nepekne o vlastnom dieťati v prítomnosti cudzích. Demeter však nemôže odolať, pretože Ikiko *nie je* cudzia.

„... vidíte, to mi nenapadlo, že by mohli predávať rovnaké topánky rôznych veľkostí. Ja si vždy kúpim tie menšie, takže ľavá noha ma vždy trochu tlačí.“

Demeter by ju objal. Tak rád. Tak rád.

Je šikovní, pohybuje sa pomedzi ostré rohy stolíkov ako kus hodvábnej látky, nič ju nezraní, nič neudrie, len sa zavlní

a je preč. Demeter na ňu čaká, celý čas stojí pri pulte, jeho pivo už nemá penu, ale načo je komu pena, ak má krásny vzťah, o ktorom nikto nevie, a to ani dotyčná osoba. Pritom, je mu celkom nablízku... a to je predsa významná vec, väčšia ako Klenotníkovy letiskové finesy.

Už ju nesmie zdržiavať, môže to rozčúliť Viktora a ohroziť kolobeh pohárov rotujúcich z výlevky na suchú podložku a zas pod točku.

„On nemá ženu?“ opýta sa odrazu Ikiko.

„Klenotník? Nuž... keby žil s hebkou ženou, ktorá by mu pripomínala jedinečnosť každej ľudskej bunky, videli by ste to na ňom. Je rozvedený, nikoho popri sebe nespomína. Má dve dcéry, a tie sú už veľké. Nás on bohvieako nezaujíma. Ako chlap má komplexy. Zápasí s pocitom, že jeho myšlienky aj činy sa nemôžu zaoberať individualitami jednotlivcov, jedinečnosť priznáva len miestam na Zemi a sám sebe. Koho to baví počúvať? Chválenkár, nič viac.“

Preblesne mu hlavou, či mu nie je Klenotník súperom. Má peniaze, má skúsenosti, hovorí o sebe, že je profesionálny letiskár, chýba mu len zopár centimetrov, pokiaľ ide o telesnú výšku, ale ani to dnes ženám neprekáža, ak potrebujú zabezpečenie.

„Rozhodne rád poučuje,“ zašepká Ikiko Demeterovi. „A tomu som sa vždy vyhýbala – aby ma niekto vychovával.“

Demeter sa vracia k stolu.

„Hádam ešte bicykel je bezpečnejší, ale to zas nie je dopravný prostriedok,“ hovorí Klenotník, ešte nezavrel ústa. Ochmolek je mu odvrátený chrbtom, díva sa na ulicu.

„Aha, veď vy ste sa teraz vrátili z cyklovýletu. A ako bolo? Koľko ste prešli za deň?“

„Neprešli sme nič,“ povie Demeter a potiahne si z cigarety.

„Ani sme bicykle nezložili z auta,“ doloží Ochmolek. „Päť dní stáli v nosičoch na streche Demeterovej Alhambry.“

„Neprialo vám počasie, čo?“

„Prialo. Našli sme jeden penzión s vínnou pivnicou. Takže tak. Ani do ponožiek nás nevyzuli, mohli sme tam pobudnúť slobodne a voľne,“ zarehoce sa Demeter.

„To ja keď mám na cestách cieľ, musím ho splniť,“ Klenotník dopije svoj čapovaný hroznový nápoj.

Na obrazovke sa zjaví reportérova hlava. Hlási sa z miesta nešťastia.

Vo chvíli, keď štvrtého septembra leteckému dispečerovi Jurijovi Chačarskému z Ľvova zmizol z monitora obrazovky Boeing 784 a strmhlav sa rútil k zemi aj so 164 ľuďmi na palube, Ikiko si v čistej zástere uvarila prvú kávu a posadila sa k oknu. V utorky vždy otvára ona. Preberá lahôdkový tovar, utopence, klobásy na krátke pečenie, syry v olejovom náleve. Ráno sa zmenilo na skoré popoludnie a vtedy prišiel Klenotník. Ikiko pracuje vo svätostánku vyše roka a za ten čas ho tu videla sotva štyri razy.

Roznáša nápoje, svätostánok sa pomaly zaplína, aj ona počúva reportáž o nehode.

„Ani trochu sa sem nehodí,“ napadne Demeterovi, periférne z nej nespúšťa zrak. Akoby, pohybujúc sa po dvoch miestnostiach spojených výčapom, chodila po presvetlenom, riedkom lese plnom machu a drobných štvorlístkov, pravdaže, musí sa koncentrovať a byť duchom prítomná, ale aj tak v nej vidí Ikiko, ktorá v skutočnosti iba skúša mäkkosť a poddajnosť rôznych zemských povrchov a ani náhodou nepracuje v krčme.

Všetci sledujú obrazovku, len pred polhodinou boli na tej istej stanici zábery hviezdnej oblohy v pozadí a dvoma hráčimi sa deťmi vpredu, reklamný spot na detskú stavebnicu. Reportér odovzdáva slovo do štúdia a redaktorka informuje, že ministerstvo bude informovať o tom, či na palube neboli aj naši občania. Nasleduje šport. Klenotník predpokladá, že Ochmoleka a Demetera športové správy nezaujímajú.

„V Malawi som videl neskutočný klenot – jazero s najkrajšími druhmi rýb na svete. Tisíce farebných rybiek. A ľudia sa tu len dívajú, nikam sa neponáhľajú, každá jedna rybka bola ako diamant.“ V časoch, keď sa deti rodili aj dvadsaťročným ľuďom, mal aj Klenotník veľké šťastie a narodila sa mu dcéra a po roku druhá. Mali desať a dvanásť rokov, keď spolu s mamou od otca odišli. Nikto z miestnych sa s Klenotníkom nepriatelil natoľko, aby poznal čosi viac z jeho osobného života. On sa totiž ani po piatich hroznových nápojoch nezdôveroval s prehrami a ne-naznačil nijakú slabosť, táral len o sebe a o víťazstvách. Dnes teda výnimočne nesedí sám. Zvyčajne sa bledými očami díva podozrievavo na každého, kto nevie vymenovať všetky osemtisícovky či netuší, kadiaľ tečie Sáva.

„Takmer som sa volal Thor, po Heyerdahlovi.“

„To je kto?“ opýta sa Ochmolek. „Aha! Kucka nedal!“ vykrikuje spolu s ostatnými. Na obrazovke sa mihne krátky záznam zápasu Slovensko – Lichtenštajnsko, kde naši výrazne prehrali.

„Nór. Prešiel oceán na papyrusových lodiach,“ vyhrkne Demeter.

„Hej, niečo sa mi marí,“ odvetí Ochmolek. Ochmolekovi sa nič nemarí. Vynikajúco ovláda základný tabuľkový procesor, no o histórii ľudstva nemá poňatia.

„To meno nebolo v súlade s oficiálnym kalendárom, rozumiete. Brat sa mohol volať po Konkolskom, lebo Richard bolo úradne schválené meno. Ale Thor nie. Mama pri mne uvažovala aj o Reinholdovi, ale ani to jej nedovolili. Boli by sme bratia – Reinhold a Richard. Alebo Thor a Don.“

„Alebo Thor a Richard,“ povie Demeter.

„Alebo.“

„Keď Reinhold Messner vyšiel na poslednú osemtisícovku, moja mama upiekla tortu s jeho menom. Vštepila do nás inštinkt objaviteľov, do mňa aj do brata.“

„A brat čo objavuje?“ opýta sa Demeter. Takýto rozsiahly rozhovor tu s Klenotníkom dosiaľ nikto neabsolvoval.

„Je ornitológ, skúma vtáctvo.“

„Tak to už áno,“ uznanlivo pokývu hlavou.

„Pozajtra letím do Arábie a potom na Aljašku. Ešte stále je tam zlato. Predstavte si, momentálne je ho na svete toľko, že ak nás je šesť miliárd, každý človek má na ruke prsteň z rýdneho zlata.“

Demeter je dobromyseľný muž, ale zhovárať sa z povinnosti, pred tým ho vystríhala už stará mama. Je nás viac ako šesť miliárd. Zahľadí sa na Ikiko. Má si tu ona vôbec kedy odýchnuť?

vermeer

Niekedy, vlastne zakaždým, si Ochmolek prial, aby cesta do svätostánku trvala dva razy tak dlho. Najmä v zimných mesiacoch si užíval surový vzduch a osamelú chôdzu tmavou Kukučínovou ulicou, stála tam len tehelňa bez svetiel a výkup

zberných surovín. Díval sa hore. Ak bol sneh, na tejto ulici zostával nedotknutý, a keby chcel, mohol si divoko zakričať. Niekedy si aj zakričal. Napríklad „Akumulátorová sekačka!“ alebo „Chelsea je majster!“, ale to, po čom túžil najviac, si radšej len ticho pomyslel. Ochmolek túžil po tom, aby prišli mimozemšťania, aby na Zem zostúpil Ježiš, alebo aby zrušili pracovný čas, túžil po niečom ohromujúcom, čo by narušilo monotónnosť všetkých činností, ktoré si človek pestuje, aby mal čo robiť. Väčšina jeho rovesníkov prahla po svätom pokoji, už chcem svätý pokoj – ale čo je to svätý pokoj? pýtal sa. Ak chceš svätý pokoj, ľahni si do truhly, povedal aj Kataríne, chodila po dvore hľadajúc svoj svätý pokoj, akoby sa dal nájsť práve u nich, v najväčšej požičovni náradia v okrese.

Je utorok, krátko pred polnocou. Dnes tadiaľto kráča už tretí raz, najskôr išiel do svätostánku na jedno malé, vrátil sa domov, ale tam zistil, že mu kdesi vypadli kľúče, nuž si telefonicky overil, či sa mu z vrecka nevyšuchli pri stole – a bolo to tak. Užíva si pomalú chôdzu, niet sa kam ponáhľať – Viktor zatvára až o polnoci a potom robí uzávierku. Od tehelne vyrazila postava, Ochmoleka si nemohla všimnúť. Nieкто s kapucňou na hlave sa rýchlym krokom prešuchol pomedzi dva ploty a zmizol vo dvore tesne pred svätostánkom. Len to, že ju mal nakrivo, to mu utkvelo v pamäti, tú kapucňu. Aj Ochmolek chodí nečujne. Míňajúc ten dvor nazrel do tmy a postava tam bola, kľačala na kolenách chrbtom do ulice. Po hlavnej ceste prešiel autobus. V krčme si len zobral kľúče a odišiel.

Prvé tabuľky začal robiť koncom deväťdesiatych rokov. Vtedy ešte nepoužíval žiadny tabuľkový procesor, všetky si rýsoval pravítkom a ceruzkou. Mal rád prehľad, no najhoršie bolo, že nebolo v čom. Pracoval na úrade, ktorý spravoval pozem-